

— Лъжешъ се, синко, азъ по-много страдамъ отъ тебе. ами нѣма що да сторя . . .

— Тѣй ли? Добрѣ, мамо, азъ се радвамъ!

4. *Писане за коня.* Десетъ-годишния Антонъ написалъ въ тетрадката си за коня така: Напътъ конь е едно животно. Той има четире крака. На всѣки жгълъ е окаченъ по единъ кракъ. Отзадъ има още единъ кракъ, ама то не е кракъ, ами опашка. На опашката има дълги косми. Ако ги дърпашъ, тѣ се скубятъ. Отпрѣдъ коньтъ има глава. На врѣхъ главата си има уши. Задъ ушитѣ има грива пакъ отъ дълги косми.

Отдолу коньтъ има желѣзни пари, за да тропа. Малкиятъ конь се казва конче.

Ако ударишъ нашето конче, то ще побѣгне.

Ако не ме е страхъ отъ кобилата, азъ ще го езда.

5. *Крадецътъ.* Единъ крадецъ влѣзълъ нощъ въ стаята на единъ сиромасъ. Крадецътъ почналъ да търси нѣщо за вземане. Прѣзъ това врѣме сиромасътъ се събудилъ и рекълъ: „Приятелю, ти си дошълъ нощъ да търсишъ нѣщо въ тази стая, дѣто азъ по срѣдъ бѣлъ день нищо не мога да намѣря!“

З А Д А Ч И.

1. Приготвѣте си една дебела кора отъ книга. Турѣте я върху прѣститѣ на лѣвия кракъ.

Изправѣте се добрѣ и си турѣте рѣцѣтъ на кръста. Сега опитайте се да прѣхвърлите съ кракъ кората: *първо* прѣзъ глава, *второ* прѣзъ дѣс-